

Páni, být fotbalovým géniem v utajení bude mnohem těžší, než jsem čekal.

„Tady Johnny mi přišel pomoci do konce sezony,“ pokračoval trenér Crawley. „Má pár skvělých fotbalových nápadů, tak vůči němu buďte přátelšší a poslouchajte ho! Tak, Johnny, dovol, abych tě představil Tygrům. Tohle je Temba...“

Tak tohle byl ten supertalentovaný Temba! Byl to jediný další Tygr, o němž jsem kdy slyšel mluvit svého bratra. Podle všeho to byl druhý nejlepší hráč týmu (samozřejmě po samotném Danielovi!).

„Ahoj!“ řekl jsem dychtivě, ale on mi jen beze slova kývl na pozdrav, přičemž dokonale balancoval s míčem na kopačce. Vsadím se, že by takhle vydržel celé hodiny a stal by se první reálnou sochou fotbalisty na světě. Každopádně jsem si otevřel svou mozkoknihu a zapsal si do ní: „Temba – moc toho nenamluví.“

„... tohle je Craig...“

Zkusil jsem to znovu. „Ahoj!“

Tentokrát jsem „Ahoj“ slyšel, ale pronesl ho s hlasitým povzdechem, asi jako když se vypouští vzduch z balónu.

„... tohle je Connor...“

TICHO!

„... tohle je Noah...“

TICHO!

„... tohle je Dev...“

ZÍÍÍV!

Žádné odpovědi, jen další přikyvování, když trenér Crawley obcházel zbytek skupinky. Bylo to jako pohled na řecké bohy, o kterých nás ve škole učila slečna Patelová. Tygři tam stáli s rukama v bok a s hrdými bradami vztyčenými k nebi, nebojácní a očividně fakt dobří ve fotbale. Navíc jednomu klukovi, Jakeovi, už dokonce rostly VOUSY!

